

Pozostali uczestnicy postępowania: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez P. Gentilego i S. Fiorentina, avvocati dello Stato), Banca Popolare di Bari SCpA, dawniej Tercas-Cassa di risparmio della provincia di Teramo SpA (Banca Tercas SpA) (przedstawiciele: początkowo A. Santa Maria, M. Crisostomo, E. Gambaro i F. Mazzocchi, avvocati, a następnie A. Santa Maria, M. Crisostomo i E. Gambaro, avvocati), Fondo interbancario di tutela dei depositi (przedstawiciele: M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini, G. Faella i A. Comino, avvocati), Banca d'Italia (przedstawiciele: M. Perassi, M. Todino, L. Sciotto i O. Capolino, avvocati)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. – Raiffeisen Bank International AG przeciwko UI, MB

(Sprawa C-329/20)

(2021/C 148/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Słupsku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raiffeisen Bank International AG

Strony pozwane: UI, MB

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2021 r. Trybunał (Ósma izba) postanowił, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-174/19, Guillaume Vincenti / EUIPO, wniesione w dniu 2 grudnia 2020 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-653/20 P)

(2021/C 148/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošiūtė i K. Tóth, pełnomocnicy, B. Wägenbaur, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Guillaume Vincenti

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r. w sprawie T-174/19, Guillaume Vincenti/EUIPO;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach:

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, orzekając, że urzędnik musi zostać wysłuchany przed wydaniem decyzji o nieawansowaniu.

Sąd błędnie uznał przy tym, że brak jest podmiotowego prawa do awansu i nieawansowanie nie stanowi naruszenia praw.

Ponadto Sąd także błędnie uznał, że nieawansowanie nie jest porównywalne z niekorzystnym aktem administracyjnym.

Po drugie, Sąd stwierdził, że nie można wykluczyć, iż decyzja mogłaby zasadnie doprowadzić do innego skutku, gdyby EUIPO wysłuchało urzędnika przed jej wydaniem. W tym względzie istnieje brak uzasadnienia, ponieważ Sąd nie zbadał argumentów skarżącego.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 października 2020 r. w sprawie T-594/18, Pharma Mar / Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 stycznia 2021 r. przez Republikę Estońską

(Sprawa C-16/21 P)

(2021/C 148/07)

Język postępowania: estoński

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg)

Druga strona postępowania: Pharma Mar, SA (przedstawiciele: M. Merola i V. Salvatore) i Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Haasbeek i A. Sipos)

Żądania wnoszącego odwołanie

Republika Estońska wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 października 2020 r.;
- obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Estońska podnosi, co następuje:

1. Sąd Pierwszej Instancji naruszył wymóg bezstronności ustanowiony w art. 63 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 (¹), stwierdzając, że nie można było wykluczyć wszelkich uzasadnionych wątpliwości co do ewentualnej tendencyjności, która mogła wpłynąć na bezstronność ekspertów uczestniczących w pracach naukowej grupy doradczej wyłącznie ze względu na ich stosunek zatrudnienia ze szpitalem uniwersyteckim.
2. Po pierwsze, Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni zasady bezstronności ustanowionej w art. 63 rozporządzenia (WE) nr 726/2004, uznając, że szpital uniwersytecki mógł być traktowany jak przedsiębiorstwo farmaceutyczne.